

изворъ на радостъ, на сила, на творчество. Чрезъ него вие ще се запазите отъ страшнитѣ пороци, въ които се давятъ мнозина и които често влѣкатъ къмъ непоправими грѣшки. Книгата ще ви стане приятно занятие, оживѣнъ духовенъ разговоръ за всичко най-хубаво и най-полезно въ вашия животъ.

Помнете деца, че грозно е невежеството, черна е простотията! А свѣтлината е тамъ, дето е знанието!...

Децата слушаха съ внимание стария си учителъ. Въ думитѣ му тѣ прочетоха една дълбока тжга и една молба къмъ тѣхъ да бждатъ добри, разбраха неговата загриженостъ за тѣхното бждаще и по-голѣмата частъ отъ класа се записа за сп. „Вѣнецъ“.

Звънецътъ удари. Стариятъ учителъ взема дневника подъ мишница, каза на ученицитѣ „до виждане“, наведе глава и си излѣзе. Той не се върна вече. Два дни следъ тоя часъ, въ който имъ говори за „Вѣнецъ“, той получи уволнението си. Той нѣмаше възможность повече да отиде при тѣхъ. Последнитѣ му думи за ползата отъ книгитѣ останаха като прощални.

Децата дълго плакаха за него. Тѣмъ остана само хубавия споменъ за тѣхния добъръ учителъ, който споменъ се засилваше при всѣко получаване на нова книжка отъ списанието. Тѣ четѣха хубавитѣ му стихотворения и разкази, опиваха се отъ тѣхъ, и всѣкога между редоветѣ виждаха образа на своя старъ учителъ.

„Вѣнецъ“ бѣ откровение, радостъ за тѣхъ и вѣченъ споменъ за раздѣлата имъ съ стария учителъ.

Денчо Геневи